

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Bc. L. H.**
zastoupen Mgr. Zbyňkem Matulou, advokátem sídlem 702 00 Ostrava
– Moravská Ostrava, 28. října 1727/108

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2023 č. j. MSK 40758/2023, o přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 24. 2. 2023 č. j. SMO/132420/23/DSČ/Svo o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
2. Dle žalobce nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon. Správní orgány vyvozují jeho údajnou vinu primárně ze svědeckých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

výpovědi zasahujících policistů, resp. z dokumentů, které tito policisté pořídili. Napadené rozhodnutí opomíjí závěry soudní praxe, podle které je pro tento typ přestupků nutné klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2013-27, z něhož citoval a dále na rozsudky téhož soudu č. j. 8 As 100/2011-70, č. j. 7 As 102/2010-86. Ze soudní judikatury vyplývá, že u obtížně prokazatelných přestupků nesmí správní orgán rezignovat na naplnění zásady materiální pravdy, a je tudíž povinen zjistit skutkový stav bez relevantních pochybností, především pak kriticky porovnat obsah jediného důkazu ve věci, jež má objektivní charakter, tj. kamerového záznamu, s důkazy ostatními, které jsou založeny na lidském prvku (na pozorování situace lidským okem a na paměti aktérů). Žalobce zdůraznil, že ani napadené rozhodnutí nedospívá k závěru, že tvrzený přestupek je na kamerovém záznamu viditelný. Jinými slovy, kamerový záznam, bez důvodných pochybností, nedokazuje, že vytýkaný přestupek skutečně spáchal. Kamerový záznam se neshoduje se svědeckými výpověďmi policistů také v dalším podstatném aspektu, a to v časovém úseku, po který policisté vůbec mohli řidiče svým zrakem sledovat. Ze svědeckých výpovědí se podává, že policisté řidiče pozorovali cca 5 sekund. Podle kamerového záznamu byl však průjezd vozidla kolem policejní hlídky výrazně kratší. Relevantní pasáž je na záznamu zachycena v čase 14:43:47 až 14:43:48. Poté je již vidět pouze zadní část odjíždějícího vozidla. Poukázal také na to, že zadní boční skla vozidla nebyla čirá, nýbrž tónovaná, což nepochybně snižovalo šanci vnímat děj v reálném čase lidským okem. Dle žalobce kamerový záznam proto v podstatných ohledech nejenomže nepotvrzuje výpovědi policistů, nýbrž je s těmito v kolizi, přestože by měl být s výpověďmi jistě v souladu, má-li být důsledně naplněna zmiňovaná zásada materiální pravdy a požadavek na vyšší přesvědčivost podaných svědeckých výpovědí.

3. Žalobce dále namítal, že výpovědi zasahujících policistů nebyly spontánní. O spontánnosti a věrohodnosti výpovědi svědka pprap. Bc. K. lze pochybovat proto, že sám dosvědčil, avšak až na otázku zástupce, tedy nikoliv spontánně, že si před svým výsledkem opětovně přečetl jím pořízený úřední záznam. Nad rámec toho, co sám uvedl ve svém úředním záznamu, přitom ve věci vypovídal spíše o skutečnostech „rutinního“ charakteru (umístění policejního vozidla vůči vozovce), popř. o takových skutečnostech, které si mohl svědek opětovně (a snadno) ověřit ze spisu. Tento svědek také připustil, že si nevybavuje obsah služeb, které konal před či poté, co mělo dojít k předmětnému přestupkovému jednání, a je proto s podivem, že si některé podrobnosti věci vybavuje (jako např., že žalobce měl držet v ruce telefon) a některé (pro věc však také podstatné) nikoli (např., že vozidlo mělo zatemněná boční skla u sedadel spolujezdců v zadní části vozidla), což poměrně výrazně zkracovalo dobu, po kterou bylo možné řidiče vozidla pozorovat.
4. Dle žalobce obdobně lze tyto výhrady vznášet také ohledně svědecké výpovědi policisty stržm. M. Z. Z obsahu protokolu o jeho výpovědi se jasně podává, že mu byl správním orgánem nejprve „objasněn skutkový stav“, což je v rozporu s tím, jak by měl být výslech svědka správně proveden, tj. kdy má nejprve svědek vypovědět o tom, co si sám vybavuje.
5. Žalobce dále namítal nesprávné hodnocení jeho výpovědi. Kategoricky popírá, že by se zasahujícím policistům ke spáchání přestupku „doznal“. Jak také potvrdil při svém výslechu svědek pprap. Bc. K., při zásahu mu sdělil, že je na kamerovém záznamu zachyceno, jak při řízení v ruce drží mobilní telefon, ačkoli toto není pravdou, což ho jistým způsobem znejistilo, ačkoli si spáchání vytýkaného přestupku nebyl vědom. Proto si také vyžádal telefonickou konzultaci u svého právního zástupce. Poznamenal, že tehdy mu běžela

zkušební doba, jež mu byla dříve soudem vyměřena při podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti – zákazu řízení motorových vozidel.

6. Žalobce rovněž namítal, že bez dalšího nelze usuzovat ani na to, že policista je „věrohodnější“ než obviněný či jiný svědek. V této souvislosti citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 216/2016-34.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou ve své podstatě opakováním námitek odvolacích, s nimiž se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal. Zdůraznil, že rozpory mezi jednotlivými důkazy jsou dílčího charakteru nebo jsou dány časovým odstupem od události či odhadem svědků. Pokud jde konkrétně o dobu průjezdu vozidla, zmiňovanou v žalobě, pak svědci uvedli svůj odhad času; a jestliže se tento oproti videozáznamu liší v jednotkách sekund, nelze to považovat za zásadní rozpor. Žalovaný současně podotkl, že vozidlová kamera je nepohyblivá a zabírá určitou výšeč zorného pole, zatímco pozoruje-li svědek skutkový děj svým zrakem, může prostým pohybem očí či natočením hlavy zachytit delší úsek průjezdu vozidla než kamera. Videozáznam sice nezachycuje přímo samotné protiprávní jednání žalobce, tedy držení telefonu v ruce, avšak zachycuje výhledové poměry a povětrnostní podmínky policistů ze služebního vozidla. K otázce přečtení úředního záznamu svědkem K. se podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Doplnil, že úřední záznam lze podle ustálené judikatury v řízení o přestupku použít jako podklad pro rozhodnutí, nelze jej použít pouze za situace, kdy by byl jediným usvědčujícím důkazem. Žalovaný si je vědom, že relevantní doznání musí obviněný z přestupku učinit v řízení o přestupku v postavení obviněného, proto sdělení žalobce na místě samém, o němž vypovídali policisté, za doznání jako takové nepovažuje. Přestupek byl nicméně prokázán jinými provedenými důkazy. Žalobce uzavřel, že trvá na tom, že v podstatných rysech se obě svědecké výpovědi policistů shodují a shodují se i se skutečnostmi zjištěnými z videozáznamu. Naproti tomu obhajoba žalobce, kterou ani neuvedl na místě samém, ačkoli měl možnost vyjádřit se do formuláře oznámení přestupku, je značně nevěrohodná, jak rovněž žalovaný odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Má za to, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
8. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
9. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 10. 6. 2022 bylo sepsáno oznámení přestupku, podle něhož dne 10. 6. 2022 v 14:35 hodin v Ostravě na ulici Krmelínská, poblíž domu č. p. 934, řidič motorového vozidla Kia Sorento, RZ X, L. H., držel při řízení vozidla v ruce mobilní telefon. Tímto porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., a je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Řidič vozidla – žalobce se do oznámení přestupku nevyjádřil a oznámení odmítl podepsat. Oznámení přestupku sepsal pprap. Bc. T. K. Tentýž policista sepsal 10. 6. 2022 úřední záznam, v němž konstatoval, že téhož dne s kolegou stržm. Zachem vykonávali dohled nad BESIP na ulici Krmelínská v Ostravě – Hrabové. Služební vozidlo zaparkovali naproti domu č. p. 934. V čase 14:35 hodin projelo kolem vozidlo zn. Kia Sorento bílé barvy ve směru ulice Aviatiků v Ostravě

– Hrabůvce. Řidič vozidla držel v pravé ruce v úrovni volantu mobilní telefon. Policisté se za vozidlem ihned vydali a zastavili je předepsaným způsobem na ulici Krmelínská v Ostravě – Hrabové naproti čerpací stanici Benzina. V osobě řidiče byl zjištěn L. H., narozen X., bytem M. – K. č. p. 64, který řídil motorové vozidlo registrační značky X, Kia Sorento bílé barvy. Řidič vozidla na místě sdělil, že sice držel v ruce telefon, ale přitom měl obě ruce na volantu. Dále sdělil, že telefonoval, ale přes handsfree. Telefon držel v ruce jen proto, že potřeboval vytočit telefonní číslo a telefon poté zapomněl odložit. Zmínil, že podmíněně má vráceno řidičské oprávnění. Dále uvedl, že se potřebuje poradit se svým právníkem, jak má přestupek řešit a toho následně telefonicky kontaktoval. Po tomto hovoru řidič vozidla policistovi sdělil, že s přestupkem nesouhlasí a přeje si přestupek projednat ve správním řízení. Policista v úředním záznamu dále uvedl, že na místě vypsál formulář oznámení přestupku, řidiče poučil o možnosti vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, vyjádřit se může přímo v tomto oznámení přestupku. Řidič toto odmítl a oznámení přestupku nepodepsal. S uvedeným úředním záznamem se obsahově shoduje úřední záznam z téhož dne sepsaný policistou stržm. M. Z. Součástí spisu je také videozáznam z palubní kamery služebního vozidla a také fotografie z tohoto záznamu, na nichž je zachyceno předmětné motorové vozidlo. Součástí spisové dokumentace je i výpis z evidenční karty řidiče a fotografie řidiče. Správní orgán I. stupně u ústního jednání seznámil žalobce s obsahem spisové dokumentace a provedl důkaz listinami a dalšími podklady založenými ve spise, a to oznámením přestupku, videozáznamem, výpisem z evidenční karty řidiče.

11. U ústního jednání dne 5. 9. 2022 správní orgán vyslechl jako svědka policistu stržm. M. Z., který kromě jiného vypověděl, že žalobce jako řidič předmětného motorového vozidla držel v pravé ruce mobilní telefon. Toto spatřil na vzdálenost cca 6 metrů, kdy vozidlo žalobce projíždělo kolem služebního vozidla policistů. Mobilní telefon nemohl zaměnit za jiné zařízení. Řidič držel telefonní přístroj ve výši volantu cca 50 cm od očí. Vozidlo žalobce jelo pomalu, rychlostí asi 30 km/h. Na předních dveřích mělo vozidlo čirá skla. Svědek seděl ve služebním vozidle na místě spolujezdce. Přestupek s řidičem projednával kolega policista K. Projednání přestupku na místě byl svědek přítomen. Řidič vozidla na místě silniční kontroly policistům nejprve sdělil, že v ruce držel telefonní přístroj proto, že si potřeboval vytočit telefonní číslo a poté jej zapomněl odložit. Až po telefonickém hovoru s advokátem začal tvrdit, že telefon v ruce nedržel. Svědek popřel, že by na řidiče byl vyvíjen nějaký nátlak, šlo o běžné jednání. Kolega svědka se určitě nevyjádřil tak, že na kamerovém záznamu je přestupek zřetelně vidět, ale tak, že „je to na kamere zaznamenáno a může to jít vidět“.
12. Správní orgán I. stupně vyslechl jako svědka i policistu pprap. Bc. T. K., a to u ústního jednání dne 4. 1. 2023. Svědek kromě jiného vypověděl, že viděl žalobce, jak drží mobilní telefon. Jednání spatřil na vzdálenost cca 3 až 4 metry ze služebního vozidla, které stálo kolmo ke směru jízdy vozidla řidiče. Přestupkové jednání sledoval po celou dobu, co je řidič míjel, mohlo to být tak cca 3 až 4 vteřiny. Mobilní telefon nemohl zaměnit za jiné zařízení. Viditelnost byla dobrá. Na otázku, zda vozidlo mělo boční skla zatemněná anebo čirá, svědek odpověděl, že si myslí, že skla byla čirá. Domnívá se, že byl tehdy řidičem služebního vozidla a přestupkové jednání sledoval tedy z místa řidiče. Na otázku zmocněnce žalobce, zda si svědek vybavuje šetřenou věc spontánně, svědek odpověděl, že si spontánně vybavuje debatu ohledně bodů a o tom, že řidič tvrdil, že držel telefon v ruce a zapomněl jej odložit a že telefon nedržel u ucha. Situaci si vybavuje i na základě osoby řidiče vozidla, který je přítomen u projednání přestupku před správním orgánem. Obsah všech služebních zákroků si samozřejmě nepamatuje, nicméně se snaží zapamatoval co nejvíce služebních zákroků,

které končí oznámením k projednání správnímu orgánu. Na dotaz zástupce žalobce, zda svědek četl před jednáním úřední záznam, svědek odpověděl kladně. Svědek vypověděl, že jeho plat je tarifní a v žádném případě není hodnocení jeho práce navázáno na počet udělených pokut nebo oznámených přestupků. Na kamerovém záznamu přestupkové jednání není vidět. Kamerový záznam byl pořízen automaticky ze služebního vozidla. Kamera se spouští po nastartování vozidla. Po zhlédnutí záznamu na otázku zástupce žalobce svědek odpověděl, že boční skla automobilu jsou zatemněná a toto zatemnění je minimální. Svědek si nevybavoval, v jaké ruce řidič vozidla držel mobilní telefon. Na otázku žalobce, zda se svědek při projednání přestupku na místě samém vyjádřil tak, že přestupkové jednání je zachyceno na kameře a zda si svědek na to vzpomíná, a proč tedy tvrdil, že je přestupkové jednání na kamerovém záznamu zachyceno a není tomu tak, svědek odpověděl, že palubní kamera byla zapnutá, její pozice vůči kontrolovanému vozidlu byla v pořádku a o kvalitě kamerového záznamu v době kontroly nemohl vědět.

13. Žalobce se u ústního jednání k celé věci vyjádřil tak, že policista mu na místě samém při projednání přestupku oznámil, že při jízdě držel v ruce mobilní telefon. Proti tomu se ohradil a uvedl, že mobilní telefon nepoužíval, ve vozidle má handsfree a přestupku si není vědom. Policista tvrdil, že kamerou je zaznamenáno, že držel v ruce telefon. Neuvědomoval si to, ovšem znejistěl, a proto na místě připustil, že je možné, že před jízdou telefonoval a zapomněl telefon odložit. Pamatuje si, že volant držel oběma rukama. Přemýšlel, zdali nenechal telefon mezi rukou a volantem. Protože si nepamatoval, že by se přestupku dopustil, opakovaně se policisty tázal, zdali opravdu mají přestupek zachycen na kamerovém záznamu a byl ujistěn, že ano. Zvažoval, že oznámení o přestupku podepíše na místě, ale z důvodu pochybností a běžící zkušební době, požádal o projednání přestupku ve správním řízení.
14. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v oznámení pozdějších předpisů, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
15. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
16. Krajský soud neshledává důvodnou žalobní námitku žalobce, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by žalobce při řízení vozidla v inkriminovanou dobu držel v ruce telefonní přístroj. S ohledem na kvalitu videozáznamu a fotografií z něj pořízených, bylo nutné zkoumat, zda v této věci klíčový důkaz, tj. svědecké výpovědi policistů postačují ke konstatování, že se popsaného protiprávního jednání žalobce skutečně dopustil. Co se týká věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114, v němž NSS uvedl, že „policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá ve věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž b v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem“. V rozsudku č. j. 7 As 83/2010-63 NSS konstatoval, že „o případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy,

pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.

17. Krajský soud neshledává důvodnými žalobní námitky žalobce ohledně zjištěného skutkového stavu. Soud zastává názor, že skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku. Videozáznamem bylo prokázáno, že policisté měli dobré výhledové podmínky, byla i dobrá viditelnost. Také vzdálenost policistů od vozidla žalobce, jak bylo rovněž prokázáno předmětným videozáznamem a výpověďmi svědků, vypovídá o tom, že svědci měli možnost spatřit spáchání předmětného přestupku, tedy měli dobré výhledové poměry. Je notorieta, že pozorovací a rozlišovací schopnost lidského oka násobně převyšuje možnosti běžných technických prostředků, jakým je videokamera. Tudíž skutečnost, že na kamerovém záznamu není vidět, zda řidič drží v ruce mobil, nevylučuje, že svědci tuto skutečnost viděli. S ohledem na kvalitu videozáznamu bylo nutné zkoumat, zda v této věci klíčový důkaz, tj. svědecké výpovědi policistů, postačují ke konstatování, že se žalobce popsaného protiprávního jednání skutečně dopustil. Krajský soud zastává názor, že v posuzované věci nestrannost policistů nebyla nijak zpochybněna. Ze správního spisu nevyplývá, že by policisté postupovali při zastavení žalobce a projednání přestupku na místě samém nestandardně či zaujatě. Nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by výpovědi policistů činily nevěrohodnými. Soud souhlasí s žalovaným, že rozpory mezi jednotlivými důkazy jsou dílčího charakteru, příp. jsou dány časovým odstupem od události či odhadem svědků. Za zásadní rozpor nelze dle názoru soudu považovat tu skutečnost, že odhad času stran doby průjezdu vozidla, který se oproti videozáznamu liší v jednotkách sekund. Ani skutečnost, že si pprap. Bc. K. před podáním svědecké výpovědi přečetl úřední záznam, nesnižuje důvěryhodnost jeho výpovědi, neboť svědek vypovídal o skutečnostech, které v úředním záznamu uvedeny nejsou, jak správně zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, tj. že vozidlo policistů stálo kolmo ke směru jízdy vozidla řízeného žalobcem, že držení telefonu pozorovali na vzdálenost cca 3 – 4 m, měli dobrou viditelnost, řidič po zastavení vozidla neuváděl, že by držel v ruce jiný předmět. Nutnost oživit si v paměti projednávanou věc byla nepochybně dána časovým odstupem. Policisté projednávali s žalobcem přestupek na místě samém 10. 6. 2022 a svědek byl k věci vyslechnut až 4. 1. 2023, přičemž z jeho výpovědi vyplynulo, že měsíčně projedná kolem 20 přestupků. Zaprotokoloval-li správní orgán I. stupně před zahájením výslechu svědka stržm. M. Z., že svědek „po řádném poučení a objasnění skutkového stavu věci uvádí“, jedná se dle názoru soudu toliko o neobratnou formulaci, neboť svědkovi skutkový stav nemohl být objasněn, jelikož ještě nebyl zjištěn, jak přiléhavě uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný. Pokud tedy policisté měli dobré výhledové podmínky, jejich výpovědi se zásadně nerozcházejí a není pochyb o jejich nestrannosti, je možné jejich výpověď v kombinaci s videozáznamem použít jako důkazy potvrzující závěr, že se žalobce přestupku dopustil. Soud uzavírá, že neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

18. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 15.10.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně